



«Με τὰ νυκτικά μου, χωρίς κάλτσες»

της λαμβάνω αἴφνης τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν :

Τάκη μου

Αὔριον Τρίτην 9 π. μ. σὲ περιμένω διὰ νὰ συνομιλήσωμεν εἰς τῆς κ. Τουφεκίδου.

Ἀγγελικὴ»

Μόνον τοῦ δὲν παρεφρόνησα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἐκείνο τὸ βράδυ ἐκάπνισα δύο πακέτα σιγάρα διὰ νὰ τὸ πιστεῦσετε δέ, σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀκόμη περασμένα εἰς τὰ βιβλία τοῦ καπνοπώλου μου. Ἐρρόφησα 5 ποτήρια μύρα εἰς ἓν ζυθοπωλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκτατε δὲν περνῶ, καὶ ἔκαμ καὶ ἓνα περι-



«Ἐνδύομαι κατὰ σχῆμα πρωθύστερον»

πατον μέχρι Θησείου ἑτοιμος διὰ πᾶσαν . . . θυσίαν ἀρκεῖ νὰ νὰ μὴ ἀπέβλεπε τὸ βαλάντιον. Ἐξημέρωσε ἡ Τρίτη καὶ τὴν βλέπω αἴφνης νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πλάι μου καὶ νὰ τραγουδῇ περιπαθεστάτα τὴν δυωδίαν τῶν Γρεναδιέρων. Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, τὴν ἐναγκαλιζομαι με δύναμιν Ἐκατόγχειρος μέχρις οὐ ἐξύπνησα καθ' ἣν στιγμὴν συνετρίβητο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἢ πόρτα μου.

— Ποῖος φωνάζω ἔξω φρενῶν καὶ . . . ἔσω τῆς θύρας.

— Τηλεγράφημα κατεπεῖγον.

Με τὰ νυκτικά μου ὅπως ἤμουν, χωρίς κάλτσες, ζεστός καὶ ἰδρωμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ ὄνειρου, ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ . . . τὸ τηλεγράφημα. Ἀκούσατέ το — τὸ ἐνθυμοῦμαι ὅλον ἀπ' ἔξω.

Καλαμπάκα

«Θεὸς ἀπέθανε· σὲ ἀφίνει κληρονόμον 50 χιλ. δραχμῶν. Σὲ συγγάω καὶ σὲ συλλυποῦμαι. Ἐλθέ τάχιστα με πρῶτον ἀμμόλοιοι.»

Ἀσημίδης».

Ἐξαλλος ἀπὸ χαρὰν — αἱ 50 χιλ. βλέπετε δὲν με ἀφήκαν νὰ θρηνήσω τὸν σεβαστὸν μου θεῖον — ἀρχίζω νὰ ἐνδύομαι κατὰ σχῆμα πρωθύστερον. Διότι πρῶτα ἐφόρεσα τὸ καπέλλον μου καὶ ἔπειτα τὰ παπούτσια μου, πρῶτα τὸν λαιμοδέτην μου καὶ ἔπειτα τὸ πανταλόνι μου.

— «Τὸ ἔκτακτον παράρτημα καὶ ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως! . . .».

Παραίτησις Κυβερνήσεως! Μὲ 145 βουλευτάς! . . . Καὶ ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ διορισθῶ . . .!

Τὸ πράγμα δὲν ἦτο ἀσήμαντον. Εἶχα ἐν πεντάλεπτον νίκελ. Ἄς τὸ θυσιάσω, ἐσκέφθην· ἐγὼ ἔχω πλέον 50 χιλ. δραχμάς. Προβάλλω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐνῶ ἔπερνα τὸ παράρτημα ἀρχίζει καὶ βρέξει ἀπὸ πάνω, μὰ ραγδαίωτατα. Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦτο καταφώτιστος. Κι' ὅμως! τὸ νέφος ἦτο ἡ Ἀνδρωτίσσα μαγεύρισα τοῦ ἐπάνω πατώματος, τὸ δὲ νερὸν ποῦ ἔχυσε, βεβαίως εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῶμ, δὲν ὅα εἶχε θέσιν. Ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ ἰατρὸς μου εἶχε συστήσῃ κάθε πρωτὶ νὰ κάμνω ψυχρολουσία, καὶ ποῖος ἤξεύρει, μπορεῖ νὰ εἶχαν συννοηθῇ ἰδιαιτέρως χάριν τῆς υγείας μου. Τὸ παράρτημα, ἐννοεῖτε, με τὸν ἀπροσδόκητον ἐκεῖνον ὑγρὸν κεραυνὸν τὸ ἔχασα. Καὶ ἦτο τὸ μόνον πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπῆρα με πίστωσιν. . . Ἐπὶ τέλους βγαίνω ὅπως ὅπως ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν ράβδον μου ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου — μὴ λησμονήτε ὅτι δι' ἐμέ εἶχε βρέξει — καὶ ἀρχίζω νὰ διασχίζω τὴν ὁδὸν Ἀλομινάτου, ὅτε αἴφνης με σταματᾷ κάποιος.

— Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖον νὰ υπογράψετε ἓνα ἐπιδοτήριον. Πρόκειται περὶ ἀγωγῆς 300 δρ. ἐνδός . . . ἀναγώγου δανειστοῦ μας.

Ἐσκέφθην τὰς 50 χιλ. δρ. καὶ ἐπροχώρησα ἤσυχος. Μετὰ τρεῖς βήματα : «Καλημέρα Τάκη, μου λέει ἄλλος. Ἄλλὰ σὺ δὲν φαίνεσαι καθόλου λυπημένος.»

— Γιατί;

— Τί, δὲν τὸ ξεύρεις; Ζωὴ σὲ λόγου σου . .

— Μωρὲ μίλα

— Ὁ Τάσος